

Min oprigtige
Anger og Fortrydelse

over
de af mig
mod

Fattigvæsenets
administrerende Direction
fremførte Beskyldninger

H. M. Sammeleff.

Maas trykkes.

M. Dandel.

Kjøbenhavn, 1821.

Købt hos J. Breinhelm, Antonibræde 225

M O T O .

Errare humanum est; sed in errore
perseverare diabolicum est! —

(At seise er menneskelig, men at vedblive i
sine Feil er djævelsk).

993

At angre sin Forseelse, er den første
Bæi til Forbedring, og jeg føler altsaa
dette Bud.

Jeg holder det nu for Pligt of-
fentlig her for Publicum at gjøre be-
meldte Direction den formeligste Erkebiskops
Klæring.

Alt for længe siden skulde disse Sands-
hedsord være blevne fremlagte for Public-
cum, men en Sygdom, som for en stor
Deel deriverede sig af Sorg forhindrede
Udførelsen af min Plan. Desuden an-
saae jeg det for Pligt, saavidt min ringe
Evne strækkede, i det Stille at undersøge
Fattigvæsenets nu af mig for Idealer af
Guldkommenhed erkjendte Indretninger.

4

Jeg har i dette Niemeed henvendt mig til forskjellige af mig ubekjendte Fattige paa Gaden, og af den ringe Skjær, som Herren Rigenkede mig, tilbudet dem en vel saare ringe, men velmeent Hjelp, dog Pluraliteten have afflaget det.

J Begyndelsen ansaae jeg deres Afslag som en Følge af Usandhed, men hvor glædes jeg ikke, da de med Eder forsikrede mig, at de, qua Fattige betragtede, ei lode nogen Mangel.

En gammel fattig Mand gjorde vel den Anmærkning, at en Deel af de under Fattigvæsenet forterende Personer ofte førte bitre og høist fornærmelige Klager, men han forsikrede tillige, at dette var Udskudet af Menneſkeheden, der paa enhver Raade fortjente at straffes.

Ligeledes har jeg, ved at tale med flere af de under Fattigvæsenet henhørende Børn, erfaret, at nogle af disse — vel ofte straffes meget haardt, dog tilføiede de, at dette kun skete, iverat de i det mindste tove Gange vare bleve advarede; og eet af disse fattige Børn, en Dreng, paa hvis Kinder Sunhedens Roser blomstrede og af hvis Øie Glæden straaede, lagde

endog til, „at naar han engang skulle
vorde Mand, da skulle han paa enhver
mulig Maade vise Directionen den inder-
ligste Taknemmelighed.“

Rort, Oldinger, Qvinder, Mænd
og Børn have været eensstemmige i deres
Udsagn, — skulde jeg da være Den,
der vilde paa en lumpen og ubillig Maas-
de søge at høve disse Fattiges Sandheds-
stemme? skulde jeg være Den, der, som en
Ærestjænder, vilde søge at nedsette Di-
rectionens — almeneerkjendte Værd? —
skulde jeg være Den, der, efter alle de
Oplysninger, som jeg nu har indhentet,
ikke vilde erkjende mine Feil.

Jo! jo! Danske Borgere! jeg raaber,
og evig vil jeg raabe: jeg har seilet,
men det skal ei skee oftere.

Religionen lærer Os is, at selv Skas-
beren, naar han har givet Støvet's Børn
den fortjente Røbselse, da mildt og naa-
dig tilgiver dem, skulle da Fattigvæsenets
Directører, der, ligesom andre Menne-
sker, ere skabte i Guds Billede, ei ville
tilgive mig? o jo! en indportes Stem-
me, et ubekjendt „jeg veed ei Hvad!“ hvid-
sker disse Erøstiens Ord til mig: „Du er
tilgivet!“

O! fiendte ethvert Menneſte de ſalige Sølelſer, der gjennemkrømme mig ved denne Tanke, han vilde ſige: Hammeleff er lykkelig! thi han har angret, og er tilgivet.

Hos hvilket et følende Væſen vilde ikke ved ſlig Leilighed opſtaa den Idee: Forbindelſe, at der i Himlen er ſtorre Glæde over een Synder, der omvender ſig, end over tre Retfærdige, der ikke have Omvendelſe behov?

Allerede under Sagens Behandling følede jeg grangivelig, at jeg ei burde have begyndt paa den, men jeg var nu engang ſat under Tiltale, og i denne Qvartitet var jeg nødt til at ſøge paa muligſt bedſte Maade at komme ud af Sagen.

Jeg tilkiendtes Straf, og, fiendte det var haardt at gaae paa, ſolte jeg dog, at jeg havde fortjent den, men ethvert Dyr krymper ſig jo endog for den billigſte Straf, og ligeledes gif det mig.

Jeg maa ved denne Leilighed udraabe med hiin Tjener, der, da han ſtraffedes af ſin Herre for Tyverie, undſkyldte

sig med de Ord: sic erat in factis, ut furarer, hvortil Herren svarede et cædaris (fordanstet: det blev min Skjæbne at stjæle — — og at revses). Endog i flere Henseender er denne Fortælling anseelig paa mig, thi min Fremgangsmaade var paa en Maade ogsaa Lyverie, da jeg søgte at stjæle den Agtelse Fattigvæsenets Direction havde vunden hos enhver Rettsænkende.

Jeg bønfaller derfor herved de to i min ubillige Klage angrebne, endnu levende Directeurer, Hr. Major Rangor og Hr. Agent Weybel, samt den hederfarne tredje Directeur Hr. Tonquieres Mand, om Tilgivelse.

O! tilgiv mig! — lad hans Mand, der nu frydes hiffet, og kiender Guds store Naade, omsvæve de endnu levende Directeurer og forskaffe mig den Tilgivelse, som jeg vel, efter mit Forhold ikke fortjener, men dog haaber at finde og hvorefter jeg sukker Dag og Nat.

I Henhold til min virkelige Anger bøber jeg at haabe Tilgivelse.

Tilgivelse! Barmhjertighed!
 jeg af de Edle haaber;
 derfor see naadig til mig, ned,
 som Kaysfuld Jer anraaber;
 taent! naar I standse Stjæbnens Slag,
 ved Naade mig at give,
 vil biffet Gud, paa Domsme Dag,
 Jer selv — detænt! — tilgive!